Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 38. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го ЛЮТОГО 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 18, 1978 No. 38. VOL. LXXXV.

Січневі роковини в Ню Гейвені

Частина гостей президіяльного стола під час Січневого Бенкету в Ню Гейвені. На фото (зліва): мгр Мирон Мельник, тостмайстер, сенатор Дж. Ліберман, Орест Дубно, проф. Іван Телюк, сенатор Лоренц ДеНардіс, Владика Василь Лостен і д-р Михайло Снігурович

Ню Гейвен (М. С.) — Українська Громада Великого Ню Гейвену під проводом місцевого Відділу УККА врочисто відзначила 60-ті роковини проголошення незалежности Української Народної Республіки і 59-ті роковини Акту Соборности. Як губернатор стейту Коннектикат пані Елла Ґрассо, так і посадник міста Ню Гейвену Франк Лоґ проголосили день 22 січня Днем Української Незалежности. В суботу 21 січня 1978 р., відбувся в Шератон Парк Плаза готелі в Ню Гейвені Святочний Бенкет. Відкрив його д-р Михайло Снігурович, який згодом виголосив святочну промову. Започатковано бенкет співами американського і українського гимнів, вступну молитву провів Владика Василь Лостен, єпископ Стемфорду, а кінцеву о. митрат Микола Чернявський, парох української православної церкви в Ню Гейвені. Привіти виголосили: посадник міста Ню Гейвену Ф. Лоґ, якого представив проф. Іван Телюк, сенатор Джозеф Ліберман, провідник більшости коннектікатського сенату, особистий представник губернатора заступник стейтового комішенера податків Орест Дубно, представник конгресмена Джаймо, п. Віляно, представниця литовської громади, та пані Ліда Фіцалович, голова Окружної Ради СУА. Головну промову виголосив сенатор Лоренц ДеНардіс. Бенкетом проводив мґр Мирон Мельник. Після бенкету відбувся баль, що його започаткували танцюристи ,,Веселки'' українськими народними танками. До балю грала оркестра ,,Темпо''.

Наступного дня, а неділю, після торжественних Богослужень в намірені українського народу в церквах обох українських віровизнань, відбулася мирна маніфестація на Центральному Ґріні, напроти будинку Управи Міста, в час якої зложено вінок в пошану Героїв, що впали за волю України. Вінок поклали Андрій Кизик і Володимир Карнаух в асисті двох сумівок, Олі Юречко і Олі Олещук. Церемонію покладення вінка відкрив голова місцевого Відділу УККА д-р М. Снігурович, коротку промову англійською мовою сказав О. Дубно. Молитви проказали о. М. Чернявський і о. Іван Терлецький. Врочистість закінчено відспіванням ,,Боже Великий''. Участь у врочистості брали місцеві Пласт і СУМА, Українські Комбатанти (усі з прапорами) та громадянство Великого Ню Гейвену.

Церемонію вінка фільмувала місцева телевізійна станція та передавала частини фільму в рамках вісток із прихильним українській справі коментарем. В дні 22 січня повівав поруч американського український прапор високо на щоглі на площі маніфестації. Про святкування широко писала місцева преса, поміщуючи знімки, та радіо.

У зв'язку із Січневими Роковинами зорганізовано виступ на телебаченні представника УККА. В 20-хвилинному інтерв'ю із представником телевізійної станції (Русло 8), д-р Ярослав Туркало, заступник голови Відділу УККА, поінформував глядачів про святкування 60-их роковин Незалежности України та коротко про історію і сучасний стан на Українських Землях.

В Боффало відкрито індивідуальну виставку деревори́тів Андрія Мадая

Боффало (Мих. Л-а.). — В неділю дня 12-го лютого 1978 року відкрито тут в будинку ,,Сквайр'' (раніше Нортон) Боффалівського Стейтового університету індивідуальну виставку дереворитів молодого українського мистця Андрія Мадая з Філядельфії. Виставка потриває до неділі 26-го лютого. Спонзором виставки є Українське Студентське Товариство (УСТ) в Боффало. Виставку відкрила офіційно голова УСТ Христина Стасюк (у двох мовах: українській і англійській). Представивши мистця Андрія Мадая, який — до речі — не є зовсім чужим для Боффалівської громади, бо приїжджав не раз на оселю ,,Новий Сокіл'', Христина Стасюк попросила його до слова. Андрій Мадай подякував зібраним гостям за участь, а було їх біля 50. Подякував організаторам виставки, а особливо Орестові Цьолкові і Борисові Лозі, які вклали чимало труду для цієї справи.

Після офіційної частини гості стали оглядати картини, а оглядати було що, бо виставка нараховує 52 експонати. Мистець радо пояснював значення своїх картин, якщо вони такого пояснення потребували.

Андрій Мадай — молода людина. Народився 1953 року у Філядельфії. У тому місті студіював мистецтво у ,,Пеннсилвенській Академії Мистецтв'' (1971—1975). Крім того, під час літніх вакацій 1972 і 1973 років був студентом Українського Католицького Університету в Римі (відвідував школу протягом літніх семестрів).

Андрій Мадай має за собою уже цілий ряд виставок: 10 індивідуальних, 2 двохособові, 2 трьохособові і понад 30 групових, то значить виставляв свої твори разом з іншими мистцями.

ПРОСФОРА ,,ДУМКИ''

Ню Йорк. — Цієї неділі, 19-го лютого, о год. 3-ій по пол. тут в залі школи св. Юра при 6-ій вул. відбудеться традиційна просфора хору ,,Думка''. В програмі: виступи філій ,,Молодої Думки'' з Ню Йорку, Асторії, Нюарку та Йонкерсу під кер. Ані Кітченко та Марійки Фесьо; Різдвяна сценка у виконанні юних акторів 83-го Відділу СУА; Виступ Танцювальної Школи Уляни Шмериковсьеої; Виступ юних танцюристів під кер. Дори Ґензи. Відтак, забава від 6-ої до 11-ої год. Вступ — 5 дол., а діти до 12 років — даром. Квитки набувати в п. В. Слижа (тел. 212—457—3517), під час проб хору ,,Думка'' та при вступі.

Безробіття в Канаді перейшло 8 відсотків, провінційні уряди критикують прем'єра Трудо

Оттава, Канада. — Ройтер інформує, що в столиці Канади відбулись під керівництвом прем'єра-міністра федерального уряду П'єра Еліота Трудо, триденні наради прем'єрів десятьох канадських провінцій, які були у 80 відсотках присвячені економічним проблемам, а в першу чергу зростові безробіття, інфляції, енерґетичних трудноців тощо. Тому, що більшість прем'єрів провінційних урядів не є членами чи прихильниками ліберальної проурядової партії, то на нараді дуже часто виникали політичні проблеми, а також зріст сепаратистичного руху в провінції Квебек, який був стимулом до створення антиурядової групи знавців, які домагаються конституційної реформи, щоб запобігти евентуальним несподіванкам і зупинити рух сепаратистів.

Відкриваючи наради, прем'єр Трудо заявив, що не дивлячись на інфляцію і зріст безробіття, канадська економіка в основному залишилася здоровою. Трудо відмітив, що число працюючих канадців є рекордовим. Прем'єр признався, що існує безробіття у висоті 8,3 відсотка, а швидкість зросту інфляції (9,5 відсотка) викликає тривогу уряду, але більшість економістів-спеціялістів тих ділянок оптимістично оцінюють господарське життя Канади в наступній декаді. Заяву Трудо не всі учасники сприйняли з ентузіязмом, а їх підхід до розв'язки наболілих проблем, як твердять кореспонденти, не завжди був об'єктивний і дуже часто партійні пристрасті брали верх над спокійною, розважливою дискусією. Це однак не викликало великого здивування, бо тільки два з десяти прем'єрів є членами Ліберальної партії, до якої належить також прем'єр Трудо. Аллан Блекні, прем'єр Саскачевану, підкреслив, що ще два роки тому Канада не переживала жадної енерґетичної кризи і не потребувала імпортувати такого сирівцю як нафта. Тепер виґлядає, — казав прем'єр Блекні, — Канада буде змушена купувати нафту за кордоном і то у великій кількості. Прем'єр провінції Альберти Пітер Луґгід і прем'єр Манітоби Стерлінґ Лайон обвинувачували федеральний уряд, що він, відмовляючись від вкладу чужих капіталів в канадську економіку, руйнує господарку країни. Прем'єр Квебеку Рене Левек, не зважаючи на антисепаратистичний рух в Канаді, домагався від Трудо більших господарських прав для провінції. Він закинув федеральному урядові нездібність розв'язувати тяжкі економічні проблеми і бюрократизм в розподілі економічної допомоги провінціям.

Москва знову критикує Картера за літаки для Єгипту

Москва. — Совєтський уряд, видно заскочений рішенням президента Картера продати Єгиптові 110 модерно вивінуваних літаків, гостро засудив його і обвинуватив в зламанні обіцянки здержатися від постачання зброї іншим країнам.

Совєтське пресове аґентство ТАСС, в комунікаті з 15-го лютого, назвало рішення президента Картера ,,віддзеркаленням нової політики ЗСА постачати зброю до запальних місць''. В повідомленні ТАСС кількакратно обвинувачує президента Картера в зламанні раніших заяв про обмеження достави зброї до країн, які знаходяться в небезпечних конфліктах з їхніми сусідами.

Західні обсерватори уважають, що поспішна реакція Москви вказує на це, що совєтський уряд не сподівався такого рішення і був ним заскочений. Про це свідчить звідомлення ,,Правди'', офіціозу Комуністичної партії СССР, про відвідини єгипетського президента Анвар ель-Садата у вісьмох західніх країнах, в якому сказано, що ці відвідини не мали майже жадних конкретних успіхів.

,,Єгипет не добився в ЗСА ані достави американської зброї, ані запевнення ,, тиску'' на Ізраїль'' — сказано в звідомленні ,,Правди''.

Леон Спінкс здобув світовий чемпіонат тяжкої ваги в боксі

Ляс Веґас, Нев. — Америка має дві найбільші спортові сенсації: перемоги у світових серіях бейсболу та в змаганнях за світовий чемпіонат тяжкої ваги в професійному боксі. Ця друга сенсація була ще більша, як Леон Спінкс, 24-літній олімпійський чемпіон півтяжкої ваги, здетронізував 36-літнього Мугаммада Алі, світового чемпіона тяжкої ваги в професійному боксі, в 15-рундовому матчі, який відбувся тут в середу, 15-го лютого, у вщерть виповненій арені готелю Гілтон. Мільйони глядачів в ЗСА мали змогу слідкувати за цим двобоєм на екранах телебачення.

Л. Спінкс, колишній вояк американсьої морської піхоти і мешканець Ст. Люїсу, здобув звання чемпіона півтяжкої ваги на Олімпійських Ігрищах в Монтреалі в 1976-му році і змагався професійно тільки один рік, здобуваючи шість перемог і одну нерішену проти маловідомих суперників. Матч проти Алі був його першою 15-рундовою боротьбою.

Алі, який вперше здобув звання професійного чемпіона боксу в тяжкій вазі в 1964-му році, не зумів дати собі ради із швидким та завзятим Спінксом, злегковаживши його в ранніх рундах, в яких він обмежувався виключно до дефензиви, розчисляючи на сильний ,,фініш''. Ця тактика повільного і тяжкого Алі виявилася неуспішною, бо в кінцевій фазі власне Алі був ближчий нокавту і тільки довголітній досвід держав його на ногах в численних вимінах в 14-ій і 15-ій рундах.

Мугаммад Алі — особистість сповита контроверсіями і харизмою, якої досі не знала історія професійного боксу. Здобувши звання олімпійського чемпіона в 1960-му році, Алі виступаючи тоді під прізвищем Кешіюса Клея, вступив в професійні ряди та здобув світовий чемпіонат в 1964-му році, перемагаючи Санні Лістона. Він втратив це звання в 1967-му році, коли керівні органи професійного боксу анулювали його чемпіонство з уваги на його відмову служити в американському війську. Алі тоді заявив, що він є мусульманським проповідником і що він ,,не має нічого на пеньку з тим В'єтконгом''. Він здобув поновно чемпіонат в 1970-му році, нокавтуючи Джеррі Кваррі, стратив його в 1971 році в боротьбі проти Джо Фрейзіера та поновно відзискав в 1974-му році, перемагаючи Джорджа Формана в Заїр, Африка.

РОБІТНИКИ В СССР ІНФОРМУЮТЬ ПРО СВОЇ КРИВДИ І ТЕРПІННЯ, ПРИЄДНУЮТЬСЯ ДО РУХУ СПРОТИВУ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продістався 23-сторінковий ,,відкритий лист'' підписаний 25 робітниками і службовцями з різних національних республік СССР, в якому вони вияснюють становище робітництва в СССР, подають список своїх переслідуваних товаришів, серед яких є чимало українців, і закликають світову громадськість захищати їх і заговорити публічно про ,,голод і убогість наших дітей''.

Як стало відомо, цей документ — це перший крок до створення першої незалежної профспілки в СССР, про яку останньо повідомляла міжнародна преса. Цю групу очолив робітник з Донецька Володимир Клєбанов. Нижче подаємо уривки з цього документу.

,,Відкритий лист до світової громадськости про дійсне становище робітників і службовців на передодні 60-ліття СРСР. Цей відкритий лист висилаємо для ознайомлення... Копію: До Організації Об'єднаних Націй, копію: До Беоґрадської конференції голів держав для передачі голові радянської делеґації.

В останнє 10-ліття заіснували в СРСР в політичному та ідеологічному аспектах важливі події, метою яких було скріпити міжнародний авторитет, та затерти в пам'яті народів криваві наслідки культу Сталіна і Хрущова...

9 вересня 1977 р. член Політбюра ЦК КПРС, голова КГБ СРСР Ю. В. Андропов заявив:

,,Ми виходимо з того, що особа забезпечується справжньою свободою, якщо її діяльність співпадає з загальним розвитком суспільного проґресу...Радянські закони дають найширші політичні свободи кожному громадянинові...Товаришам, які виступають з обґрунтованою критикою, ми стараємося допомогти в справі, ми відносимося до них як до добросовісної критики, і дякуємо їм... Інакше треба поступати тоді, коли деякі т. зв. інакшедумаючі починають своїми вчинками порушувати радянські закони...''

Ми, радянські люди з різних верств суспільства, не знаючи один одного ран ше, познайомилися на роздоріжжях ходіння по муках (в повному розумінні того слова); ми люди різних національностей і з різних частин країни змушені звертатися до так званої ,,буржуазної преси''. Нас, чесних трудівників соціялістичного суспільства, творців матеріяльних цінностей, не бажають вислухати наші керівники, наша преса, партійні і радянські органи — які силою їхнього покликання і обов'язків зобов'язані були нас вислухати і вирішати наші проблеми.

Скільки нас?

Ми думаємо що нас десятки тисяч, сотні тисяч:

Ми не будемо промовляти гучними словами. Ми просто розповімо про нашу буденну, нелюдську біду, про наші страждання.

Сьогодні страждаємо ми, а завтра будь-який громадянин СРСР може стати членом нашого ко-

(Закінчення на ст. 3-ій)

ОКСАНА МЕШКО: ВІДЧУВАЮ ОСОБИСТУ ПОТРЕБУ ТА ГРОМАДСЬКИЙ ОБОВ'ЯЗОК РЯТУВАТИ ЛУК'ЯНЕНКА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Незалежно від спільного Звернення членів Української Гельсінкської групи до Беоґрадської наради в обороні арештованого Лук'яненка, окремого листа до тієї наради вислала Оксана Мешко. У ньому вона дає характеристику Лук'яненка як вийняткової людини шляхетної вдачі, професіонала-юриста, що все своє життя присвятив допомозі іншим та ніколи не відступав від своїх принципів. Звернення Мешко поширене у самвидаві. Подаємо його в цілості:

,,12 грудня 1977 року був заарештований Левко Лук'яненко, ще один, п'ятий з черги, член Української Гельсінкської групи. Наказ на арешт і обшук — судова справа ч. 39 — підписав прокурор міста Чернігова, цієї ж области, а справу розпочато проти Л. Лук'яненка ще 10 лютого 1977 року.

Л. Лук'яненкові сповнилося 50 років життя, половина якого пройшла ось як: відбув 8 років військової служби під час і після війни; 15 років у таборах і тюрмах, як політв'язень; останні неповні два роки ,,на волі'' провів під адміністративним наглядом міліції, з брутальним потоптанням людських прав (обшуки, перегляди приватного помешкання в який-будь час дня чи ночі, включно з перевіркою господарів і гостей, цензура і перегляд пошти, та, накінець, підозра у переховуванні сувенірів роботи художника-інтарсиста Петра Рубана, що служила причиною на безпідставні обшуки).

Особливою прикметою Левка Лук'яненка, цієї чудової людини й громадянина наших часів, представника нової ґенерації радянських політв'язнів післясталінського періоду, є поєднання багатства інтелектуального та духового з зовнішньою привабливістю і лагідністю у відношенні до людей та безмежною толерантністю для їх слабостей і недосконалостей.

І якраз з цих причин шукали з ним контакту ті політв'язні, з якими звела його доля за 15 років спільних переживань.

Після звільнення, потоком поплили листи до Чернігова, до юриста під наглядом, листи, які дали ,,причину'' для нового втручання КҐБ. Л. Лук'яненко ніколи не відмовляється відповісти на листи юридичними порадами, стати на захист дискримінованих, тому, що співчуття є характерне його вдачі. Це випливає з духової потреби професійного адвоката, якого позбавили права практики, а також людини сумління.

Його професійне юридичне знання, збільшене спільним досвідом усіх тих, що шукають законности, робили його поради та допомогу унікальною, такою, якою не може забезпечити система урядово-платних юридичних консультацій, бо в нашій радянській асоціяції юристів немає людей, незалежних від офіційних

(Закінчення на ст. 3-ій)

Москва держить в закладі 373 сомалійських студентів

Париж, Франція. — Ройтер інформує, що сомалійський уряд обвинувачує совєтський Союз, що він силою держить в Москві 373 студентів, яких раніше совєтські чинники звільнили з університетів, як тільки почалася відкрита війна між Сомалією і Етіопією за провінцію Оґаден. Речник сомалійської амбасади в Парижі заявив, що після звільнення студентів з університетів, уряд Сомалії намагався одержати дозвіл від совєтських властей на посадку їхнього літака на московському летовищі, щоб забрати студентів, але совєтські чинники вже кількаразово відхиляли прохання сомалійців. ,,Уряд і народ Сомалії здивований такою поведінкою Совєтського Союзу, який вважає себе великою світовою потугою, але вдається до таких методів піратства та насильного передержування чужих громадян, не даючи їм змоги повернутися до їхньої батьківщини'', — говориться в заяві сомалійської амбасади. Речник амбасади також відмітив, що совєти намагалися перемовити студентів вступити до антиурядової групи, але студенти категорично відмовилися від таких послуг. Не маючи іншого виходу, студенти ,,розтаборилися'' в сомалійській амбасаді і чекають на розв'язку та можливість виїзду на батьківщину.

Андреотті плянує нові пропозиції для комуністів

Рим, Італія. — Діючий прем'єр-міністер Італії Джуліо Андреотті одержав в середу, 15-го лютого ц. р. нові уповноваження від своєї Християнсько-демократичної партії і в найближчому часі він плянує виступити з новими пропозиціями для Комуністичної партії, які мали б закінчити довготривалу урядову кризу зформуванням нового італійського уряду. Як відомо, італійські комуністи є другою з черги найбільшою політичною партією в Італії і уряд Андреотті державcя при владі тільки завдяки їхній піддержці в парляменті. Згідно з новими пропозиціями, лідери Комуністичної партії в парляменті можуть брати участь у вирішуванні усіх важливих справ, які уряд плянує представити парляментові до затвердження. Отже, як думають політичні спостерігачі, комуністи будуть фактично брати участь у формуванні італійської закордонної і внутрішньої політики, схвалюватимуть плян оборонного бюджету і будуть втаємничені в усі справи, до яких досі вони не мали доступу. Формально комуністи не будуть в кабінеті, але фактично матимуть нагляд над загальною політикою уряду і, як це висловлюються деякі коментатори, практично можуть блькувати усі справи, які не згідні з їхньою політичною лінією. Андреотті думає, що його пропозиція напевно доведе до порозуміння з комуністами і тим самим до закінчення урядової кризи та створення нового уряду під його, Андреотті, керівництвом. В заміну за це комуністичні парляментаристи піддержуватимуть Андреотті на становищі прем'єра і не блькуватимуть урядових програм. Плян Андреотті є далекойдучим компромісом Християнсько-демократичної партії в заміну за відмову комуністів силою домагатися участи в уряді.

В Канаді почали акцію в справі Нобелівської нагороди для Руденка і Тихого

Торонто. — Д-р Юрій Данилів, голова Обєднання українських канадських професіоналістів і підприємців, одної з найсильніших українських крайових організацій в Канаді, звернувся листовно до міністра багатокультурности Нормана Кафіка — українця по батькові — з проханням почати негайну акцію у федеральному парляменті Канади в справі включення Миколи Руденка і Олекси Тихого на список кандидатів на Нобелівську нагороду миру в 1978-му році.

Відкликаючись на пресове повідомлення аґенства Ройтерс, що появилося в місцевому щоденнику ,,Торонто Стар'' з 3-го лютого, про ініціятиву 11-ох американських законодавців та норвезьких і белгійських парляментаристів в справі найменування п'ятьох Громадських груп сприяння Гельсінкським угодам в СССР на Нобелівську нагороду миру в цьому році, д-р Данилів заявив, що Об'єднання, яке він очолює, уважає включення Руденка і Тихого в листі кандидатів ,,справою особливої ваги''. Він запропонував, щоб міністер Кафік приготовив відповідного листа до Інституту Нобля в Ослью, Норвегія, та звернувся до членів канадського парляменту з проханням його підписати.

Д-р Данилів вислав подібні листи до сенаторів Павла Юзика і Івана Івасіва та членів парляменту Андрю Брувіна і Рея Гнатишина, звертаючи увагу на пильність цієї справи та конечність негайної дії.

Президенти повітів Бруклину і Бронксу демонстрували біля совєтського Аерофлоту

Ню Йорк, Н. Й. — Газета ,,Ню Йорк Таймс'' інформує, що президенти нюйоркських дільниць Бруклину і Бронксу — Говард Ґолден і Роберт Абрамс, безуспішно намагалися передати посилки для жидівських дисидентів в Совєтському Союзі, але совєтські чинники, представники Аерофлоту, приміщення якого знаходиться на 45-ій вулиці і 5-ій евеню, не прийняли передач, ані не захотіли говорити з представниками двох нюйоркських дільниць, помимо того, що вони займають високі становища в політичному і громадському житті цього міста-велика. Не маючи іншого виходу, Ґолден і Амбармс, виявили своє невдоволення совєтським поступуванням тим, що демонстрували протягом трьох годин біля будинку Аерофлоту і роздавали прохожим летючки і петиції, в яких американське жидівство висловлює свій протест проти переслідування дисидентів в Совєтському Союзі і тих осіб, які виявляють бажання виїхати за кордон. Нюйоркські газети позитивно висловлюються про акцію обидвох керівників повітів, помимо того, що вона не увінчалася успіхом, але зате спричинилась до розголосу руху дисидентів в СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ПРОБЛЕМИ ПРЕЗИДЕНТА

Не зважаючи на те, що президент Джіммі Картер часто заявляє, що готовий співпрацювати з Конгресом щодо розв'язки різних внутрішніх та міжнародних проблем, політичні аналітики і ряд законодавців твердять, що в поточному році між Конгресом і Білим Домом правдоподібно буде ще більше розбіжностей і конфліктів, ніж в минулому 1977-му році.

Передбачають, що продовжуватимуться розбіжності між Сенатом і Президентом щодо розв'язки енергетичної проблеми, зокрема відносно питання встановлення урядової контролі над цінами природного газу та встановлення вищого податку на американську нафтову ропу.

Конгрес правдоподібно старатиметься ввести поважні зміни в пропозиції Білого Дому щодо зменшення прибуткових податків. Згідно із заявами впливових законодавців, існує можливість, що Конгрес запропонує зменшити податки на 30 більйонів долярів, замість на 24.5 більйона долярів, як це запропонував президент Картер, бо багато членів обох Палат Конгресу вважають, що плян Білого Дому „несправедливий" супроти родин і осіб, які належать до більш заможних економічних верств американського суспільства. Щодо реформи самої податкової системи, то виглядає, що законодавці готові відкинути навіть ті обмежені пропозиції, що їх представив Президент.

Правдоподібно продовжуватимуться також непорозуміння відносно найкращих способів зреформування Суспільної опіки. У Конгресі є принаймні 10 різних законопроєктів в цій справі і майже всі вони поважно відрізняються від пропозицій Білого Дому.

Щодо крайової програми забезпечення здоров'я, то Білий Дім і Конгрес погоджуються, що така програма конечна. Проте, пропозиція президента Картера щодо встановлення 9-відсоткової верхньої межі на підвишки в коштах медичної опіки в шпиталях вже тепер застрягла в одній конгресовій комісії і навряд чи скоро буде передана під розгляд усіх членів Палати Репрезентантів.

Білий Дім підкреслює конечність встановлення програм масового публічного затруднення, щоб дальше зменшити рівень безробіття. Ліберальні законодавці обох партій погоджуються з Білим Домом, але поміркованi та консервативні конгресмени і сенатори вважають, що такі програми марнотратні і спричиняються до надмірних видатків федерального уряду, а це, на їх думку, може викликати нову інфляцію в країні.

Передбачають продовження розбіжностей між Білим Домом і Конгресом також в ділянці міжнародних справ. Наприклад, хоча лідери обох партій в Сенаті виступили з підтримкою для нових договорів з Панамою щодо Панамського каналу і Білий Дім робить все можливе, щоб переконати сенаторів, що ті договори, підписані вже президентом Картером і панамським лідером Омаром Торріхосом Геррерою, є справедливі та вийдуть на користь не тільки Панами, але також Америки, то в Палаті Конгресу далі існує поважна опозиція до нових договорів і ще не відомо чи Сенат ратифікує їх, бо для ратифікації потрібно згоди двох третіх сенаторів.

У Конгресі правдоподібно продовжуватиметься опозиція до нового договору між ЗСА і Совєтським Союзом щодо обмеження стратегічної атомової зброї. Багато законодавців обох партій вважають, що Москва вимагає надмірних концесій з боку ЗСА, а натомість сама не хоче погодитися на ряд американських пропозицій.

Коментатори також передбачають, що виникнуть розбіжності між Конгресом і Білим Домом відносно „нормалізації" відносин з такими комуністичними країнами, як Китай, В'єтнам і Камбоджа, як також правдоподібно існуватимуть різниці в поглядах щодо заходів, які Америка повинна поробити відносно втручання Совєтського Союзу та Куби у війну між Етіопією і Сомалією та щодо загальних старань Москви поширити свої впливи на Африканському континенті.

Ситуація на Близькому Сході теж правдоподібно викличе розбіжності між Білим Домом і законодавцями.

Отже, хоча президент Картер заявляє готовість співпрацювати з Конгресом, то виглядає, що це йому буде ще труднiше досягнути в 1978-му році, ніж було в 1977-му.

„Братня" війна

Збройний зудар між двома комуністичними країнами — об'єднаним В'єтнамом і Камбоджею, який опісля розгорівся у справжню війну з участю великих армійських одиниць, летунства, ракетних частин тощо, ще й досі перебуває в центрі уваги світової преси і політичних аналітиків, які вбачають у цьому конфлікті політичні інтереси Совєтського Союзу і Китайської Народної Республіки. Камбоджа бо, після перемоги Лон Нола і безглуздих комуністичних експериментів, які закінчились масакрою власного населення, відразу почала орієнтуватися на Червоний Китай, а В'єтнам, раніше тільки його північна комуністична частина, а тепер об'єднаний, від самого початку знаходився під протекторатом комуно-московських імперіялістів, які, поширюючи свої впливи і домінацію в Індокитаю, допомагали політично, матеріяльно та збройно Північному В'єтнамові виграти війну проти Південного В'єтнаму і З'єднаних Стейтів Америки, які допомагали урядові Південного В'єтнаму здержувати комуністичних напасників.

Деякі коментатори цілком слушно обстоюють думку, що далекойдучою мрією комуністичних володарів В'єтнаму є перетворити цілий Індокитай у федеративну республіку, контрольовану безпосередньо Ганоєм, а в дійсності Москвою, від якої у багатьох випадках залежить дальший господарський розвиток В'єтнаму, поки він не зуміє нав'язати зв'язків з іншими сусідніми країнами та з західніми індустріяльними і економічно сильними потугами, як ЗСА, Західня Німеччина, Франція, Велика Британія, Японія та інші. Очевидно, захоплення Камбоджі, чого могла б легко доконати в'єтнамська армія, озброєна новочасною зброєю, означало б наразитись на китайську загрозу й евентуальні відплатні акції з боку китайського кольоса. „Братня" війна між двома комуністичними країнами не вигідна також для Москви, бо вона недвозначно вказує на ідеологічну слабість комунізму і на двополідь в комуністичному світі не тільки на европейському, але також на азійському континентах, всюди куди не сягає чобіт комуно-московських армій і де не може діяти ефективно „доктрина" Брежнєва. Тому можна передбачати, що війна між В'єтнамом і Камбоджею не триватиме довго, бо у ній не зацікавлені комуністичні центри в Москві і Пекіні. Згідно з опінією знавців, війну між Камбоджею і В'єтнамом не можна вважати початком більшого зудару між Совєтським Союзом і Китайською Народною Республікою, але вона є ще одним свідченням банкрутства комуністичної доктрини і доказом, що не клясові, а національні інтереси визначатимуть політичні напрямні в майбутньому.

СТАНОВИЩЕ І ПЛЯНИ ПУН

ІНТЕРВ'Ю З Д-РОМ ДЕНИСОМ КВІТКОВСЬКИМ, ГОЛОВОЮ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІД РЕДАКЦІЇ: Представники „Нового Шляху" з Торонта та „Українського Слова" з Парижу відвідали Голову Проводу Українських Націоналістів, д-ра Дениса Квітковського, і поставили йому ряд питань з метою поінформувати членство Організації Українських Націоналістів та Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій, український політичний світ та загал українського громадянства про пляни і майбутню працю ОУН під керівництвом нового Голови ПУН, який перебрав головство, згідно з Устроєм ОУН, після смерти сл. п. Олега Штуля-Ждановича. Інтерв'ю передруковуємо в цілості з „Нового Шляху", Торонто, 11-го лютого 1978.

ЗАПИТ: Над домовиною покійного Голови ПУН, сл. п. Олега Штуля-Ждановича, Ви, як наступник і найближчий його співробітник, заявили, що будете продовжувати тю лінію і напрямні визвольної політики Ваших попередників. Що Ви під цим розумієте?

ВІДПОВІДЬ: Наша політика є визвольною політикою. Базується вона на принципі, що його проголосив 1900 року Микола Міхновський в своїй брошурі „Самостійна Україна": „Доки хоч на одному клапті української території пануватиме чужинець... доти всі покоління українців ітимуть на війну". На цьому принципі проголошено 22 січня 1918 року суверенну, ні від кого незалежну державу. А коли цю українську державу хвилево переміг і поневолив ворог, український народ виловив із себе борців, які спершу тільки збройною силою, а пізніше і революційно-політичними засобами стали змагатися за відновлення української держави. Так постало УВО та інші українські визвольно-революційні формації, які 1929 року на т. зв. Віденському Конгресі покликали до життя Організацію Українських Націоналістів (ОУН).

Від Віденського Конгресу зайшло багато змін, але всі вони мають тільки тактичне, а не суттєве значення. Навіть болючий розлам у рядах ОУН не захитав матірньої ОУН, яка залишилася вірною своїй основній меті.

Кожночасний напрям визвольної політики ОУН визначає Великий Збір Націоналістів (ВЗУН), який відбувається кожних чотири роки. Очевидно, що Голова Проводу Українських Націоналістів (ПУН), що його вибирає ВЗУН, є не тільки офіційним речником ПУН і ОУН та Українського Націоналістичного Руху (УНР—уху) взагалі, але він, разом із ПУН, є виконавцем волі ВЗУН.

Останній Великий Збір в процесі своєї підготовки і на самому Зборі, проаналізував пройдений шлях, зробив належну оцінку пройденого періоду та поставив наголос на основне завдання ОУН, а саме, на дальше найбільш органічне пов'язання із процесами в Україні. Присутність ОУН на рідних землях — це основне завдання ОУН, джерело її сили і ролі в майбутньому визвольно-революційному зриві. Як відомо, відданим виразником цієї лінії і був сл. п. Олег Штуль-Жданович. Мені припала честь бути його першим Заступником і найближчим співробітником. Ясно, що розгортання цього органічного пов'язання ОУН із краєм ще далеко не незакінчене, а тому, перебираючи Головство ПУН зі смертю сл. п. Олега Штуля-Ждановича, я, і члени ПУН, будемо продовжувати це діло.

ЗАПИТ: Як Ви задивляєтесь на т. зв. дисидентський рух у СССР? Як зокрема розумієте значіння і ролю українських дисидентів в Україні та в інших не-російських республіках?

ВІДПОВІДЬ: Крайові справи були завжди в центрі уваги ПУН. Очевидно, що і в дальшій діяльності ПУН-ОУН цим справам віддасть пріоритет. Зокрема тепер, коли як в краю, так і серед української спільноти поза Україною, проходять процеси, які вказують на правильність політики ОУН на цьому відтинку.

В Україні зростає радикалізація настроїв. Терор окупанта зводить до спільного знаменника різні елементи руху спротиву, — які не лише переконалися в тому, що московсько-комуністична партія зійшла на позиції московського шовінізму, намагається під своєю контролею зберегти останню колоніяльну імперію під назвою СССР — але, що з тим антинародним режимом та цілою комуністичною системою не може бути жадного компромісу — лише безкомпромісова боротьба. Всі сили українського спротиву в Україні є згідні в тому, що Москва переслідує їх не за ті чи інші ідеологічні чи програмові заложення — а прямо тому, щоб знищити провідні сили українського народу, які виявили ідейну нестійкість і здатність мобілізувати широкі маси українського народу до боротьби за збереження його національної самобутности на своїй власній землі. Відпорність українського народу політиці русифікації, яку провадить Москва, зростає, і вона є співзвучна з боротьбою інших народів поневолених Москвою.

(Продовження буде)

Іван Овечко

ЧИ У НАС НАЙГІРШЕ?

Люди про високу політику, світові проблеми, глибальні події, а я собі про звичайне, щоденне — оте, що не робить високої політики, не вирішує світових проблем, не міняє глибальних подій, але... чи не від нього, отого звичайного й щоденного, і все починається?

Ми так уже звикли дивитися на самих себе через негативні окуляри, але, частіше оглядаючись навкруги і придивляючись до оточення, легко дійдемо до висновку, що у нас таки — не найгірше. Навіть якщо порівнювати себе не до таких же, як ми самі, бувших скитальців і тепер натуралізованих громадян Америки, а й до т. зв. родовитих американців.

Як часто приходиться чути про нашу „парафіяльну загумінковість", яка, мовляв, так багато нам шкодить на ниві громадсько-національної праці. А тим часом, ось уже добрий десяток років живу, працюю і взагалі обертаюсь майже виключно серед родовитих американців (своїх бо близько взагалі немає) і доходжу до висновку, що „парафіяльної загумінковости" в них куди більше, ніж у нас. Живу в колі гарних сусідів. До безконечности доброзичливі люди — і ті, що з правого боку, і з лівого, і спереду, і ззаду, і через хату, дві, три і далі. Вітаємось щодня, звертаємось один до одного по імені (навіть не знаю прізвищ усіх), говоримо про погоду, податки і катастрофи в світі, але в хаті був я лише в трьох за кілька років. І це не тому, що я чужинець — ні! А тому, що я не належу „до їхньої парафії". І не тільки я там не буваю — також сусід з одного боку не буває в сусіда з іншого боку. А тим часом і в того і в іншого частенько горять лямпи до пізньої ночі і повно авт у дворі: гості. Гості з „тієї самої парафії". В одного гостюють лише мормони, в іншого пресвітеріяни, а ще в інших якісь старовіри.

З одного боку, подумаєш: як зле, що існує така „парафіяльна загумінковість". А з другого: як добре, що люди тримаються купи. Як зле, що вони діляться на групи по віровизнанні. Як добре, що ті „парафії" єднають тих людей. А найголовніше, найважливіше те, що від тієї „парафіяльної загумінковости" нема нікому зла, й Америка від того не вмирає, не гине. Чому ж тоді наша „парафіяльна загумінковість" така небезпечна для нас? Чи не тому, що ми ще не навчились відмежовувати Боже від людського та шанувати віровизнання кожного, хто належить „до іншої парафії"?

Ще більше чуємо про „брак єдности" та „партійну гризню" серед українців. Не тільки чуємо, а й терпимо через... через що? Через брак єдности і гризню, чи, може, через невміння збагнути, що „партійна гризня" — це хліб щоденний у кожній демократичній системі, а зокрема в Америці. Щодня, щохвилини „гризуться" всі, від партійного діяча в найменшому американському хуторі аж до вашінгтонських „гризні", голосної на весь світ. Різниця між нами і родовитими американцями в цьому випадкові лише та, що вони вміло використовують право вільно „гризтися" і визнають те право за іншими, а ми — не завжди. Ми хотіли б та- кої „єдности", щоб усі голосували „за", а вони навіть запрошують опозицію, щоб було з ким „гризтися". Результат: вони „молотять" один одного, щоб врешті-решт, змолоти добру муку, а ми „молотимо" один одного аж до... полови.

Та все ж було б наївним думати і вірити, що ота американська „парафіяльна загумінковість" або „партійне побратимство" завжди продукують лише позитиви як у політиці, так і в суспільному житті країни. Слідкуючи уважно за пресою і життям у країні, бачимо щоденне натягування, перекручення й а-ля „рука-руку миє" вирішення навіть державно-політичного характеру. Які б ми не були злі в цьому відношенні, а все ж мені не приходилось ще ніколи чути, щоб українець в якійсь громаді пропагував ім'я якогось іншого українця, рекомендуючи його на провідний пост такими аргументами, як „він мій особистий друг і приятель, тому він вартий... і т. д. і т. п." А серед родовитих американців, навіть високих політиків, це найперша аргументація, і ніхто не вбачає чогось ненормального, дивного, недержавного. Приналежність до певної партії, спільного клюбу або товариства часто відограє вирішну ролю в таємному чи явному голосуванні — виборі людини, кваліфікації якої для даної позиції — річ другорядна, вміло підтасована. У політичному житті Америки стільки подій, що їх українці слушно охрестили б особистими порахунками, що на фоні всього того можемо сміливо ствердити, що в нас ще зовсім не найгірше. Біда лише в тому, „що ми, не маючи власної держави, не можемо собі дозволити навіть на те „не найгірше", що маємо...

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською націогальною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Михайло Островерха

З МОСКОВСЬКИХ ТАЄМНИЦЬ

Минуло сто дев'ят років як 22-літній Сергєй Нєчаєв увійшов у оточення анархіста Міхаіла Бакуніна, який із своєю сім'єю жив тоді у вільній Швайцарії, і зі своїми „соотечественніками"-емігрантами, — як Огарьов, дочка Ал. Герцена Наталія та інші, промишляли над кращою долею московської імперії. Бакунін — по році запалу до молодого Нєчаєва, листом із 2 червня 1870, пере зв'язки з ним, не погоджуючися з його політично-ідеологічними задумами, а в першу чергу з його методологією й революційною організацією. Згідно з поглядом істориків про тодішніх революціонерів-конспіраторів, між цими істориками Мікаель Конфіно, доцент університету в Тель Авів, написав нову працю: „Катехизм революціонера. Бакунін і справа Нєчаєва", В-во Адельфі, Міляно, 1976, стор. 266. Справа Нєчаєва не тільки одно з насвітлює Бакуніна в його революційній діяльності, але це загадка, яку використав Карло Маркс і порвав зв'язки з Бакуніном, та що й викинув його — у 1872 р. — з Інтернаціоналу.

З тієї цілої історії про Нєчаєва, яким цікавилися історики, письменники — як Ф. Достоєвський, Камю, — виходить, що був це тип чисто московської психічної структури; про нього давали таку характеристику: пригодник-авантурист, чванько, Енгельс мав його за агента, платний провокатор московської поліції тощо. Але були й такі, що мали його за героя, фанатика в добрій вірі, комбатанта в справі революції. В „Катехизмі", авторство якого приписують Бакунінові, інші Нєчаєву, а ще інші обидвом їм, — читаємо: „Революціонер це людина згублена від самого початку. Він не має особистих інтересів, ні приватних справ, ні почувань-сантиментів, ні особистих зв'язків, ні власності. Його займає одна-єдина справа й виключає іншу; він має одну-єдину думку, єдиний порив: революція".

Міркуючи над тим конспіративно-революційними часами в московській імперії, коли в них поринуло багато й українських молодих сил, — а похвістя тих часів захопило й нашого Юрка Коцюбинського, великого у 1918-1919 роках Павла Тичину, Миколу Хвильового, не був вільний і Володимир Винниченко, — то все таки мали ми щастя: Тарас Шевченко, геній сильного творчого національного духа не дав ірвати себе в „котьолок" московського революції: від першого до останнього рядка своєї геніяльної творчости його серце горіло тільки Україною.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

З НАШИХ БУДНІВ

ЯК БЕЗ КУЛЬТУРИ ЖИТИ!

Спостерігаю з тихим смутком, що за три несповна тижні марудиться своїх геть відстав від культурного життя Метрополії! За приблизним підрахунком за той втрачений бездільно час пропало мені три балі дебютанток, одна святочна академія, одна „підпільна" зустріч з генералом П. Григоренком, три концерти Юліяни Осінчук, дві виставки картин — Василя Панчака і Петра Холодного та й принаймні три п'ятницеві вечорі в Літературно - Мистецькому Клюбі... Я вже й не згадую таких милих моєму серцю засідань на політичному перелазі, — чи то в клюбі „Діброва", чи в „Лісі Мики"! Ледве чи я всю колинебудь ці занедбання на культурному фронті відробити, або, як казали колись в Старому краю — „надолужити".

Щоб піднести мене на дусі, щиро мені співчуваючи в моєму горі вірна товаришка пера, Уляна Любович, підняла трубку телефона й подала пораду: „Якщо бажаєш культурно себе розірвати не піднімаючись з ліжка, подивись в п'ятницю 3-го лютого на телевізійну програму Джані Карсона на 4-му каналі і послухай, як співатиме наша пресимпатична Квіточка Цісик! Тільки дивись — не засни, бо програма пізно зачинається!"

І що ви скажете?... до години 1:30 ночі я геройчно витривав на посту, очі свої вицілюючи у магічний екран телевізора, — коли врешті ця Квіточка засціяте повнотою свого таланту, принесе відраду душі.. А далі як захропів — то проснувся аж на кримінальній програмі Альфреда Гічкока, як зачало стріляти! Я маю направду великий жаль до п. Карсона, що він викликав раз по разу на естраду різних паталахів, що гнули всякі небелиці й присипляли глядачів, а нашу бідну дитину не допустив до мікрофона, аж поки кури не запіли (як співається в пісні).

Маю в Бозі надію, що жадна лиха година вже мені не перешкодить відповідно окультуритись в суботу, 25-го лютого ц.р., коли до нас завітає з концертом Струнна Оркестра Музичного Інституту ім. Лисенка з Торонта, під керівництвом проф. Івана Ковалева. Наш давнтавський Юрок, п. Івасівка, спровадив цей прекрасний ансамбль „со страхом Божим", — розуміється, не за його мистецькі вальори, а за... погоду! Треба однак сподіватись, що догорі канадські гості привезуть нам, крім гарної програми, також і гарну погоду, і то у власному, сказати б, інтересі.

Ікер

Софія Наумович

СПОГАДИ ПЛЮЩА

(2)

„Молодий Гоголь умів створити справжнього героя, бо його знайшов в українському народі... Натомість у бюрократичному Петербурзі не було сюжету для оптимізму... Тому й невдача з другою частиною „Мертвих душ" (76) Про зустріч з кол. акторкою театру Леся Курбаса (перекручене прізвище): „Завдяки їй, моє зацікавлення моїм народом і його національною культурою перейшло межі народних пісень... я усвідомив величезний духовий потенціял українців... який проявився у молодого Тичини,... у драматурга Куліша... у режисера Довженка, у мистців Кричевського, Петрицького, Бойчука, Падалки... (76) „Хрущов мав смак хама, фіглістра, дрібноміщанина затроєного соцреалізмом" (78) „Шелест звинувачував Хрущова у грабунку України, колгоспників, висилаючи їхнє збіжжя до Росії". (81) „У Новочеркаську робітники вийшли маніфестувати... партія вислала гарнізон війська... Полковник стрілив собі в голову, вояки відмовилися стріляти в робітників... Тоді влада прислала відділи з центральної Азії й ці стріляли до маніфестантів" (84) На переслуханні в КҐБ: „Де ви знайшли антисемітизм? — Мої приятелі-жиди не можуть дістатися в університет. — Леоніде Івановичу, „ми" є в Україні й мусимо дбати, щоб жиди не заповнили „наші університети"! („лапки" С.Н.) (185) „Одна з проституток у „таємному борделі ЦК" полька поскаржилася Василевській, дружині Корнійчука... ото ж (комусь там) пришили „шовінізм". (89) Московські діти мали окремий садок „кожного дня їм привозили ярину й овочі з Криму... Внук Громика відповів на зауваження вчительки: „Мій дідо вкине тебе до тюрми!" (90).

„Після війни учений Колєснікоф працював у відділах НКВД проти бандерівців... входили в хату: „Де Іван? — Його немає, я його брат!" Тоді розстрілювали брата і викреслювали Івана зі списку... „Це не випадок, що так мало академіків підтримують Сахарова!..." (94) — заключує Плющ.

„Клокоф підписував свої поеми українською мовою як „Доленго"... І ми відкрили, що це він був тим Доленгом, який у 20 рр. був одним із катів української культури... як Микитенко, Коряк... Микитенко скінчив самогубством: він мав нещастя боротися в Еспанії 1937 р. Ото ж усі, що брали участь в еспанській війні, були визнані „ворогами народу"... Микитенко знав, яка доля його чекає. Коряк загинув таємно, напевно десь у Сибірі. Найхитріший з них Доленго перемінився у Клокофа-ботаніка і міг думати про свої злочини супроти українського народу (100)... Сьогодні Микитенко і Коряк осяяні авреолею „мучеників за Україну" в очах деяких молодих... Але ніхто не знає про Клокофа-Доленга і вбачає в ньому „критика марксизму". Молодь не винувата: вона обожнює „мучеників", не знаючи історії. (101)

„У Києві відбувався вечір у честь Петрицького, одного зі світочів українського відродження (1917-1933)... Актор Касильчо (мабуть Василько?) зібрав найбільше оплесків, бо він натаврував переслідувачів Петрицького. Ото ж цей кол. актор Курбаса... брав участь у нагінці на свого вчителя і геніяльного режисера, на драматурга Куліша й на багатьох інших." (101)

„Іншого разу... ми почули промову Івана Дзюби, присвячену Симоненкові: „У нас не визнається живих талантів! Коли помруть, тоді їх перемінюють в „ікони". І Дзюба заявив в імені приятелів Симоненка: „Він не ваш поет і вам не вдасться придушити його своєю „любов'ю"! (102)

„Шевченко у своїй поемі „Марія" представив Мадонну, яка не тільки не заперечила свого Сина, але й закликала апостолів ширити Його слово". (109)

„4 серпня 1965 р. у Києві йшла прем'єра фільму „Тіні забутих предків" Коцюбинського... Іван Дзюба вітав режисера Параджанова від мешканців Києва, а тоді повернувся до зали: „20 представників української культури ув'язнено. Тінь 1937 р. знову над нашою країною". Директор залі підбіг і вирвав йому мікрофон. Параджанов вставився: „Не перешкаджайте йому говорити!" Молодь встала з окликами: „Ми всі згідні з Дзюбою!" (110) „У березні 1966 р. ми довідалися, що студент І. Геврич дістав 5 років суворого табору за „антисовєтську націоналістичну пропаганду". Чужинне радіо проголосило ув'язнення Дзюби. Телефони не вгавали з Києва і навіть зі Львова, я поспішив до його бюра. Він зустрів мене з усмішкою: „Вони мабуть помішали мене зі Світличним" (111).

У будинку письменників у Києві. „Любов Забашта запитала: „Чому говорите по-московськи? — Я жив у Киргізії, в Одесі, у Києві, там рідко чути українську мову... — Але ж ви українець! — Проте, основне — це боротьба проти затиску вільної думки... Ліна Костенко скоментувала присуд над українцями Мартиненком, Русином і Кузнецовою: „Це мені нагадує „Процес" Кафки" (112). „Раптом розлягся гістеричний крик „Але чому ж ви говорите по-московськи?" — Бо я москаль — Але ж ви в Україні і Ленін сказав..." Дзюба шепнув мені на вухо: „Боже, і треба, щоб завжди найшлася якась дивачка, для якої важлива мова, якою мав відбуватися процес; для нас це була доля живої людини... Дискусія розгорілася на тему „українізації совєтської адміністрації", але нас швидко викинули зі суду, який оточила міліція." (114)

„Ліна Костенко записувала слова підсудних, прокурора, адвокатів. Її сконфіскували нотатник. Вона кинула підсудним китичку квітів, судді зжахнулися: бомба? Загрозили Ліні Костенко викиненням зі залі. Поголоска йшла, що А. Малишко прийде „особисто", і може навіть Гончар. (у тексті: Гончар)... Очевидно не прийшли. „Патріотизм" Малишка висловився достатньо його дружиною Л. Забаштою. Раптом суд став явний: підсудні „признались" і навіть видали своїх товаришів..." (115)

„Після цього процесу мої зв'язки з українцями зміцнилися. Я вирішив написати протестного листа і зібрати підписи поміж московською й жидівською інтелігенцією... Глушкоф, віцепрезидент АНаук і член компартії, на прохання підписати протест, відповів сухо: „Їх судили за кримінальні злочини! — Що ви хочете цим сказати? — Чи ж не казали вам, що вони торгували девізами? — Це процес проти українських патріотів! — Ні. Якийсь Дзюба виголосив промову і ця банда спритярів не хотіла випустити з кіна переляканих слухачів!... Це бандерівці, фашистські колярборанти, вони зліквідували тисячі москалів і жидів. — Але ж не всі були по боці фашистів!

(Продовження буде)

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій м. Ню Йорку
Відділ УККА
запрошує Членів Управи, К. Комісії, Товариського Суду і Представників складових Організацій на

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

яке відбудеться
у вівторок, 28 лютого 1978 р., о год. 7 веч.
в кім. ч. 22, УНДому
140 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Конвенційний Комітет
29-ої Конвенції УНСоюзу в Піттсбірґу, Па.
повідомляє, що

ЧЕРГОВІ НАРАДИ ЧЛЕНІВ ПООДИНОКИХ КОМІТЕТІВ

відбудуться
в неділю, 26 лютого 1978 р., о год. 3 по пол. в залі Ґілтон Готелю, Піттсбург, Па.

Під час нарад будуть обговорені дуже важливі справи поодиноких Комітетів, тому проситься до участи в нарадах представників всіх Відділів Піттсбурґської Округи.

В нарадах візьме участь
Йосип Лисогір, головний предсідник УНС

За Конвенційний Комітет:

Андрій Джула, голова — Дмитро Головатий, секретар

Український Конґресовий Комітет Америки — Відділ Пассейк-Берґен
запрошує Громадянство на

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

які відбудуться
в неділю, 5 березня 1978 р., о год. 6-ій веч. в Українській Централі
240 Говп Авеню, Пассейк, Н. Дж.

Управа Відділу

УПРАВА
ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

„САМОПОМІЧ"

в Ню Йорку

повідомляє:

1) Від 1-го січня 1978 р. дивіденда від членських ощадностей (уділів) **підвищена з 6% на 6.25%** — з чвертьрічним нарахуванням, що дає $6.40 від $100.00 річно.
2) Щадничі цертифікати 6.5% до 7.5% річно — з чвертьрічним нарахуванням.
3) Гіпотечні позички (мортґеджі) на одно до чотиriродинні доми видаємо до сплати на 25 літ.
   Догідні особисті позички на всякі потреби.
   Відсотки від позичок не підвищені.

Інформації в годинах урядування: 10-3 кожного дня (крім неділі й понеділка), в п'ятницю також 5-8 веч.

Тел. (212) 473-7310

ЦІЛЮЩА КУПІЛЬ

„Христос полюбив церкву, і віддав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши її купіллю води у слові". Ефесянам 5:25.26.

Ви були коли на пляжі? Як там чудово! Танцюють хвилі, радіють люди. Хто, як хоче. Маленькі діти, статечні дами й мужчини, зануривши ноги по кістки, держаться берегів. Відважніші пішли в воду по пояс, вони цупко вхопилися за канат. Ще другим вода сягає по груди, вони любуються ударами збиточних хвиль. А дальше самі сміливці. Їм стояти в воді не можна, вони лежать горілиць, або щасливі пливуть і всі їх подивляють. Але є й такі, які навіть пальця не замочать. Цілий день вони пролежать на піску й будуть ковтати бутерброди.

В цій картині находиться символіка духовного росту християн. Наш текст говорить, що спасення осягається через водну купіль, через віру і хрищення. Один стародавній пророк чудово схопив ту символіку:

„Пішов той чоловік на схід, і державши в руці шнура, відміряв 1,000 ліктів і перевів мене через воду: води було по кісточки". **Єзек. 47:3.** Стихи четвертий і п'ятий говорять, що той чоловік ще тричі відмірював по тисячу ліктів і вода глибшала: по коліна, по крижі, а дальше можна було тільки плисти.

Чи в рамках того пророцтва не вміщаються всі живучі на землі християни?

Там найдуться такі, яким байдуже до спасіння й води життя. Вони, християни тільки з імені, тільки ради хліба й риби висиджують біля берегів тої цілющої купелі.

Другі заходять тільки по кістки. Це найбільші шкідники Божі, — релігійні формалісти. Філософія їхнього життя, це: Для Бога огарок, а для світу свічка.

Третім вода по пояс. Дух фарисейства просякає їхні душі. Правда, вони світять Богові свічку, але для діявола таки мають огарок. Вони від Бога нічого не ждуть і Богові нічого не дають.

Врешті існують і такі, які загналися на глибокі води. Щасливі вони, плавають і радіють Божим спасенням в кожну мінуту свого життя. Ніхто їх не подивляє, ніхто їм не завидує. Противно, їх вважають фанатиками, які не підходять під нашу добу. Та їм байдуже. Вони доступили щастя на землі.

Хто як хоче, так відноситься до спасення. Як Бог хоче?

Христова заповідь про любов говорить, що Бог не задоволюється малим. Там читаємо фрази: всім серцем, усією душею, всією думкою. **Мат. 22:37.**

Як Ви хочете? Яка Ваша думка про свічку і огарок?

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

РОБІТНИКИ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

лективу і думати по-нашому.

Усе дуже просте: правляча еліта робить усе, щоб роз'єднати нас, придушити морально й фізично.

З яким питанням радянська людина не зверталась би до прокуратури, народного суду, міністерства, Президії Верховної Ради, преси, ВЦСПС і, остаточно, до ЦК КПРС — всюди виходять не з того, що написано в законі, а з особистих міркувань того чи іншого сторожа закону.

Ми люди середнього віку, маємо за собою не менше як десятки років робітничого стажу в різних виробничих колективах, були передовими робітниками...

Ми — це багаточисленна армія радянських безробітних, викинених поза брами підприємств за те, що ми домагались права робити скарги, критикувати, за домагання свободи слова.

Наша преса, радіо і телебачення широко рекламують сваволю і насильство в іншому світі, але ніхто не бажає станути на наш захист в нашій свобідній країні, заговорити відверто про голод і убогість наших дітей...

Факти сваволі і насильства є масові, і не мають характеру одиничних випадків. Бо де б робітник чи службовик не працював, де б він не жив, куди б не жалівся, в результаті його скарги завжди кінчаються у „відповідальних" органах, які стосують репресивні методи супроти громадян, що шукають справедливости або захисту в законі.

Ми розповімо про наші достовірні факти на підставі документів і подій, що мали місце".

Тут, в документі називаються факти переслідування поодиноких робіиників, м. ін. Володимира Клєбанова з Макіївки, Донецької области, Анни Фуфаєвої, Поплавського Валентина, Оганесяна, Гурєва та інших. Опісля подано прізвища 50 робітників і службовців яких режим переслідує або запроторив до спеціяльних психіятричних шпиталів за їхній спротив. У списку знаходяться такі особи з України: Гайдар Надійка, інженер-економіст з Києва, приміщена в психіятричній лікарні ч. 13 в Москві; Вац Анна, колгоспниця з села Перенятень Рівенської области, тричі запроторена до психіятричної лікарні в Москві за наказом відповідальних співробітників ЦК КПРС — Шішкова Сергія і Смирнова Лева; Левит Яків з Одеси, заступник редактора газети, член КПРС, арештований працівниками КҐБ в ЦК КПРС разом з донькою-перекладачем для Інтуриста в Одесі; Савинков Олександер, з Донецької области, робітник-шахтар; Дятлов Федір з Донецької области, 1959 р. народження, якого взяли в лютому 1977 р. в готелі „Росія", начебто за підпалення готелю; Нікітенко М. з Донецька; Бойко — робітник з м. Донецька. був запроторений до психіятричної лікарні в січні 1977 р.; Шиловий Петро, слюсар Київського водопроводу, перебуває в Дніпропетровській психіятричній лікарні за те, що стояв на Червоній площі з плякатом, вимагаючи пошанування конституції; Гавриленко Віктор — в Дніпропетровській психіятричній лікарні, вчитель історії; Балонюк Віктор — каменяр з Одеси, в Дніпропетровській психіятричній лікарні; Попов Іван, колишній секретар райкому КПРС, пенсіонер, знаходиться в Дніпропетровській психіятричній лікарні; Кравченко Татяна — інженер-економіст з Миколаєва; Черкасов Михайло з Донецької области; Прядко Григорій — робітник з Полтавської области; Гудзь Михайло — рибак, член КПРС із Запоріжжя, запроторений до 7-ої психіятричної лікарні в березні 1977 р.; Сорока Олена, колгоспниця з Тернопільської области, Нечипорук Віра — бухгальтер з Одеси.

В документі вичислено прізвища 23 робітників і службовців, які на знак протесту проти беззаконности відмовились від радянського громадянства. На закінчення сказано: „Ми не боїмося виступити на наших підприємствах, не боїмося відкритих судів. Ми за те, щоб нас судили, якщо ми не маємо правди, але тільки відкрито, з участю робітників. І ми віримо, що робітники не засудять нас, але засудять Шишкових, Філатових, Панкратових (співробітники органів ЦК КПРС) — їм місце на лаві підсудних!

Ми вважаємо що передання фактів репресії і беззаконности для широкого освідомлення світовій громадськости не є втручанням у внутрішні справи СРСР...

Просимо Вас допомогти у вирішенні наших скарг відповідно до закону і конституції Союзу РСР. Закінчіть з репресіями і переслідуванням громадян!"

Примітка: „Копії відкритого листа були вислані до Радянського уряду і до ЦК КПРС, до центральни пресових органів Радянського Союзу".

Під листом знаходяться 25 підписів з датою 18 вересня 1977 р., м. Москва.

ОКСАНА МЕШКО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

поглядів, бо вони залежні від влади і вони бояться.

Юридичні поради Л. Лук'яненка не можна кваліфікувати як приватну правничу практику — вони не тільки безкоштовні, але він сам платить за них своєю особистою свободою. Він „посмів" захищати художника-інтарсиста Петра Рубана, бандерівця Богдана Чуйка і багатьох інших, над якими зависла „неминучість" нашого судочинства.

(Таж навіть член правління Київської колеґії адвокатів, юрист Марченко, добившись свого часу перевірки судової справи Б. Чуйка, відмінення кари смерти і скорочення строку, був покараний вигнанням за свою „активну" оборону та позбавлений „доступу" до того роду судових справ.

Намагаючись оборонити, наприклад, художника П. Рубана від безпрецедентного судово-слідчого обвинувачення, причиною якого було те, що він без дозволу, а з особистої ініціятиви і симпатії, виготовив сувенір для американського народу з нагоди його 200-річчя, Л. Лук'яненко вислав свою статтю про нього до журнала Етнографія і фольклор. Інваліда Б. Чуйка, який не в силі на прожиток фізичною працею, вислали — протизаконно і незгідно з присудом — на заслання; Лук'яненко активно його захищав.)

Л. Лук'яненко, як професіоналіст і як людина, вірить у можливість добитися правди тільки за допомогою законів. Парадокс Лук'яненкової долі полягає у тому, що, переконавшись на власному трагічному досвіді про приреченість апеляції до закону, він не менше добивається здійснення літери та логіки закону. Ця теза була найважнішою в його життєвій діяльності.

Ось чому кожний вчинок цієї людини треба оцінювати через призму з'ясованої ситуації. Усі спроби надати цій його діяльності якусь політичну кваліфікацію — це свідоме відхилення від правди та штучне утворення складу злочину. А в правничій мові це значить порушення радянського права й законодавства людьми, які повинні його охороняти і застосовувати практично.

Треба припускати, що правдива причина арешту — приналежність до Української Гельсінкської групи — буде старанно замаскована, але це вже було на процесі Миколи Руденка й Олекси Тихого.

Тепер Левко Лук'яненко знаходиться під загрозою нового суду. З огляду на „рецидиву" це виявиться максимальною мірою покарання — позбавлення волі на 15 років!

Я звертаюся до Вас, як член Гельсінкської групи, як колишній, реабілітований політв'язень сталінських часів і врешті, як мати Олександра Сергієнка, сучасного політв'язня в Пермських таборах.

Власне, як матір я відчуваю особисту потребу й громадський обов'язок звернутися до Світу, кричати про трагедію, кликати про допомогу та надіятися, що світова громадська думка не залишається байдужою.

Бо вона сильна тільки тоді, коли „золотий запас" Людського Сумління розуміється як зобов'язуюча участь у боротьбі за **кожну** окрему людину, якої гордість, честь, а врешті, життя —зневажено, принижено, зраджено!

13 грудня 1977

Оксана Мешко
Київ 86, Верболозна 16

Новорічна зустріч Українського Інституту Америки

Вже другий раз Програмова Комісія Українського Інституту Америки влаштувала у власних приміщеннях зустріч Нового Року для членів Інституту і гостей 31-го грудня 1977 р.

Ця імпреза виявилась дуже успішною інновацією товариської ділянки діяльности Інституту. Зібране товариство серед дружньої атмосфери та веселої гутірки провело кілька гарних годин, обмінюючись минулорічними рефлексіями та плянами на черговий рік.

Зорганізуванням зустрічі займався окремий комітет у складі пань: Ірени Стецури, Віри Гольдман, Ілони Сочинської-Шиприкевич і панів: інж. Юрія Пащука, і д-рів: Ярослава Воєвідки і Ростислава Сочинського. Допомагали також панове: Ярослав Криштальський, Роман Стецура, декорації залі, і дир. Юліян Ревай.

Коротко перед північчю голова Комітету д-р Р. Сочинський представив гостям у відсутності президента УІА Теодора Джуса, його віце-президента інж. Остапа Балабана, який сказав тепле привітальне слово.

Прощаючи старий рік, співак Метрополітальної Опери Андрій Добрянський під супровід піяніста Романа Стецури відспівав пісню „Життя", слова В. Сосюри, музика Б.Весоловського і „Пастернак" з „Гайдамаків" Шевченка, музика К. Стеценка. Присутні чарками шампанського привітали Новий Рік.

Товариська гутірка і танці під звуки капелі студентів Музичної Школи протягнулись до 4-ої год. ранку.

Ервес

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ і ОКОЛИЦЯ
УКРАЇНСЬКИЙ ФОРУМ НА ТЕМПЛ УНІВЕРСИТЕТІ
ЗАПЛЯНОВАНО ДЛЯ ДУМАЮЧИХ ДОРОСЛИХ і МОЛОДІ!

В ПРОГРАМІ:

1. „ГОГОЛЬ — УКРАЇНСЬКА ТВОРЧА СТИХІЯ".
   - Виступить Д-р О. СТРОМЕЦЬКИЙ, автор, поет і гість на Гарвардському Українському Інституті.
   - Коментарі запрошених славістів та дискусія.
2. Перекуска в заряді алюмнів.
3. Товариська зустріч студентів, професорів, алюмнів, гостей (Реєстраційне $3.00 і $2.00 для молоді).

Форум спонсорують: **Славістичний Департамент, Студентський Клюб та Алюмни.**

Субота, 25-го лютого ц. р., год. 3-6:30
в Ріттер Гол (Ріг вул. Колюмбія та 13-та)

ІКОНОГРАФІЯ СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Ілюстрована публікація Свято-Миколаївської Парафії. 174 сторін, 125 знімок, з чого 30 кольорових. Текст у двох мовах — українській і англійській.

Українська Свято-Миколаївська церква в Торонті, є одним з найкращих зразків церковного розмальовання в українсько-візантійському стилі в Канаді. Церква, як також молитовниця Святої Софії — Премудрости Божої, прикрашені іконами і фресками, виконаними в дусі східньої іконографії.

Це багато-ілюстроване видання є поясненням тих ікон і фресків. Опис розмальовання не тільки ідентифікує їх читачеві, але також вияснює їхнє літургійне місце і духовне значення.

Ціна книжки враз з поштовою пересилкою $22.00. Замовлення, враз з чеком просимо висилати до:

St. Nicholas Church
4 Bellwoods Avenue, Toronto, Ont. M6J 2P4, Canada

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 14-го лютого 1978 року відійшов у Вічність на 81-му році життя, наш Незабутній МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ПАВЛО КУКУРУЗА

нар. 4-го березня 1896 року в Україні.

ПОХОРОН — в суботу, 18-го лютого 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., о год. 9-ій ранку.

Горем прибиті:
МАРУСЯ — дружина
ОЛЕНА — дочка з чоловіком РОБЕРТОМ
і Родина в Европі

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що в четвер, 16-го лютого 1978 р. в Ірвінґтоні, Н. Дж., упокоїлась в Бозі, наша Найдорожча МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

ІРЕНА ПІДҐУРСЬКА

на 61-му році життя, нар. в с. Рудні кол. Підгасць, Україна.

ПАНАХИДА — в неділю, 19-го лютого ц. р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Спрінгфілд Авеню в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН в понеділок, 20-го лютого 1978 р., о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя, і о год. 9:30 на цвинтар Голивуд у Union, N.J.

В глибокому смутку:
доњка — МАРІЯ БОРТНИК з чоловіком ЮРКОМ і дітьми ДАРКОЮ і ТАРАСОМ
син — СЛАВКО з дружиною ТЕТ і дітьми СЛАВКОМ і ПЕТРОМ
і дальша Родина

ГОЛОВНА РАДА НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ ім. ШЕВЧЕНКА, НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА і ФІЛОЛОГІЧНА СЕКЦІЯ НТШ
у великому смутку повідомляють Членство та Прихильників української вільної науки, що 6-го лютого 1978 р. відійшов у Вічність, на 95-му році життя

бл. п. проф. д-р

МИХАЙЛО ТЕРШАКОВЕЦЬ

дійсний член Філологічної Секції НТШ від 1914 року, почесний член НТШ, довголітній учитель в Академічній Гімназії у Львові, професор Університету ім. І. Франка у Львові, Українського Католицького Університету в Римі, член Українського Богословського Наукового Товариства, член „Просвіти" у Львові, Рідної Школи і інших установ, відомий учений, дослідник старої української літератури і літератури 19-го ст., головно Галицького Відродження доби М. Шашкевича, автор численних наукових праць, друкованих в „Записках НТШ", в Українському Архіві, в Archiv der Slavischen Philologie у Відні, в Збірнику Львівської Ставропігії, автор праць Історично-Філологічного Відділу УАН у Києві, визначний суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОН: в суботу, 18-го лютого 1978 р., о 9-ій год. рано з церкви Святої Покрови при Oak Lane і N. 12-та вулиця у Філядельфії на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Родині Покійного складаємо щирі слова співчуття у Їх тяжкому горю.

Ділимося сумною вісткою з Українською Громадою, що 16 лютого 1978 р. в Лігайтоні, Па. на 86 р. життя відійшов у Вічність

Бл. п.

МИХАЙЛО ГРАБ

Нар. 1892 р. в селі Зашків біля Львова, шкільний товариш полк. Е. Коновальця і близький співпрацівник в рідному селі, учасник Визвольних Змагань, член УВО, ОУН і ОДВУ. Довголітній секретар оселі ім. О. Ольжича, член церковного комітету на оселі О. Ольжича в Лігайтоні, Па.

ПОХОРОН відбудеться 20 лютого 1978 р. на Укр. Прав. цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родині Покійного складаємо наше глибоке співчуття.
Вічна Йому Пам'ять!

Церковний Комітет

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 15-го лютого 1978 року, відійшла від нас назавжди, наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

Інж. ГАННА СТАТНИК

з дому ВІЛЬЧИНСЬКА

нар. 17-го березня 1896 р. в м. Подорожна, Поділля.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 18-го лютого ц. р. в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., о год. 10-ій ранку, а опісля Тлінні Останки спочинуть на тому ж цвинтарі св. Андрія.

Опечалена родина:
дочка — ВІКТОРІЯ і зять ЙОСИФ НОВОТНІ
внуки — ОЛЬГА і ВІКТОР
та Правнуки

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Семінарію св. Софії в Бавнд Бруку, Н. Дж.

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

Вісті УСО „Тризуб" Філядельфія

Юнацька дружина копаного м'яча „Тризуба" взяла участь в одноденному сімковому турнірі, що відбувся дня 14-го січня ц. р. Змагання проходили в двох рівнорядних групах по п'ять дружин в кожній, після чого відбулися гри „плей оф-у" півфінал і фінал за звання першуна турніру.

Юнаки „Тризуба" виграли два змагання, одні програли і одні ремісували, і таким чином здобули собі право бути учасниками „плей оф-у". Остаточно дружина „Тризуба" зайняла третє місце і Чашу. Склад „Тризуба": Е. Лоза, П. Сверида, І. Хромяк, В. Малиноський, Т. Козак, Д. Кульчицький, Я. Герман, О. Колодій, М. Форостяк, О. Колибабюк і М. Матійків. Провідниками дружини є: С. Кундиревич і Я. Козак.

Річні Загальні Збори

Річні Загальні Збори УСО „Тризуб" відбудуться в неділю 5-го березня, год. 3-ій по пол., у власному домі із звичайним порядком нарад. Після Зборів буде перекуска для учасників Зборів.

Р. С.

ПОВІДОМЛЕННЯ УПРАВИ УСО „ТРИЗУБ"

УСО „Тризуб" купує 22-акрову посілість

УСО „Тризуб" і діловий Комітет купна спортової площі, повідомляє наше громадянство, членів „Тризуба" і добродіїв, що наш Український Спортовий Осередок дістав дозвіл (зонінґ) на купно 32-акрової посілости в тому 4 акри лісу в місцевості Горшім-Тавншіп в Монтґомері Кавнті при шляху Кавнт-Лайн і Ловер Стейт. Ця посілість є віддалена 17 миль на північ від дому „Тризуба".

Українська громада у Філядельфії та околиці відчуває велику потребу мати власну посілість, де наші організації могли б влаштовувати різні імпрези, товарисько-дозвільного характеру, а наша молодь мала б змогу розвивати свої фізичні вмілості, вишколюватися і гартуватися в спортово-виховній ділянках та національному дусі. Кошти закупівлі тієї посілости великі, а будова відповідних будинків, залі, шатень, басейну і ін., подвоїть кошти влаштування цього спортового об'єкту. Не маючи змоги самим виконати всіх цих фінансових зобов'язань, Комітет купна площі при УСО „Тризуб" звертається з гарячим проханням до наших Організацій, Установ та індивідуальних громадян прийти нам з фінансовою допомогою у формі безвідсоткових позичок зворотних найдалі до 10-ти років, або грошевих датків. Віримо, що Ваше зрозуміння цих конечних і корисних для нашої громади починів УСО „Тризуб" дасть нам Вашу підтримку і бажану допомогу, бо тільки спільними силами нас усіх зможемо завершити це важливе діло.

Грошеві датки чи позички на купно спортової посілости можна складати в Українській Щадниці на конті „Тризуба" або в касира Я. Кухтина в крамниці Космос 4944 Брод В.

Управа УСО „Тризуб" і Діловий Комітет

„Волейбол" 1978 про українську відбиванку в ЗСА

Вже появився річник „Волейбол" офіційна книжка Відбиванкової Асоціяції ЗСА, видана в 50-річчя цього спорту в Америці. В цьому, як і в попередніх виданнях на 248 сторінках подані документальні дані про цей спорт в ЗСА: організаційну структуру, провідні органи країни Асоціяції і поодиноких районів, списки організацій, що входять до тієї спортової Асоціяції, списки збірних ЗСА, університитів і найвизначніших змагунів країни, вислідн турнірів і першенств районів та цілого Континенту.

Шукаємо за українською ідентичністю в цій книзі і на великий жаль знаходимо дуже мало. На сторінках 56 — 57 в статті про „Ґарден Імпаєр Ріджин" (кол. Ч. 2) у поданих вислідах турнірів знаходимо Н. Й. „Юкреінянс", тобто жіночу дружину УСК-у, що на підставі своїх осягів в точкуванні АА кляси здобула 4-те місце. На 57 сторінці є згадана дружина юначок „Ч. Січі" (Січ Юкреінянс Спортс Клаб), що в Стейтовому турнірі ААЮ здобула спільне з клюбом Ворен 4-те місце, а дальше в першенствах другого Району в клясі юначок ІІ-ге місце. До речі це помилка, бо „Ч. Січ" здобула в цьому турнірі у Вест Пойнті І-ше місце і Трофеї першунок.

На 73 і 74 сторінках є згадані „Чікаго Юкреінянс" тобто „Леви", що в „Мертон Кеннеді Френдшип" турнірі здобули І-ше місце і 12-му „Ґрейт Лейкс Інвітейшонал" в Мілвокі вийшли другими в „А" клясі. І це все на що спромоглась наша організована відбиванка в ЗСА. На кількох сторінках ще поміщено прізвища кількох наших активістів цього спорту, що спричинюються до росту цього спорту в ЗСА: Тарас Ліськевич — член К-ту Асоціяції, Адріян Лапичак в списку т. зв. „Ріджонал Офішіюл", Олександер Попович в „Провіжіонал Офішіял" і Нестор Паславський — змагун „Ч. Січі" і університету Ратґерс в Нюарку в Збірній університетів ЗСА. Не знаходимо нічого про організовану українську відбиванку в інших районах, де як відомо є діяльні наші спортові осередки.

Уже найвищий час нам треба організувати сильні українські відбиванкові дружини, які в різних містах ЗСА можуть успішно і корисно пропаґувати і популяризувати через цю ділянку спорту українське ім'я нашу ідентичність.

о. т.

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

„Зоря" Ворошиловград першуном

У днях 16 — 22 січня ц. р., в Ленінграді відбувся так званий „Всесоюзний зимовий турнір копаного м'яча за Трофей тижневика „Нєдєля". В турнірі, гри якого проходили в закритому приміщенні палацу спорту, взяло участь 7 клюбів в цьому числі 4 з України. Згідно з вислідами звання першуна здобула українська дружина з Ворошиловграда „Зоря", що зуміла в рішальних змаганнях з київським „Динамо" вирвати рішальну точку і цим самим здобула Трофей турніру. Склад „Зорі" Ткаченко, Свіргун, Журавльов, Малигін, Ігнатенко, Шевлюк, Пінчук, Кузнецов, Оленьов, Колесников, Сорокалет, Куксов, Робочий, Марченко, Полукаров.

Місця: 1. Зоря, Ворошиловград, 2. Динамо Київ, 3. Нефтчі, Баку, 4. Зеніт Ленінград, 5. Дніпро, Дніпропетровськ, 6. Динамо, Ленінград, 7. Шахтар, Донецьк.

ҐАКІВКА

„Сокіл" Київ — „Бінокор Ташкент 4:3

„Сокіл" Київ - „Бінокор" Ташкент 5:1

Обидва ці змагання за першенство Першої Ліґи СССР відбулися в київському Палаці спорту, в яких ґаківкарі столиці України здобули перемоги і цим самим затримали можливості закінчити сезон віце-чемпіонами тієї Ліґи.

Після цих змагань в показнику табелі гор веде „Салават" Юлаєв, маючи здобутих 50 точок, на другому місці „Іжсталь" Іжевськ 44 точки (але має дві більше гри) і на третьому „Сокіл" Київ 43 точки.

Ствердження Заключної Конференції Централі Українських Кооператив у Чікаґо

що відбулася 17—18 грудня, 1977р.

У журбі за дальший ріст і майбутнє української кредитової кооперації, зорганізованої в Централі Українських Кооператив ЗСА, з ініціятиви і заходами голови Ради ЦУКА дир. Омеляна Плашкевича, відбулися в останньому кварталі 1977р. три конференції: у Ню Йорку, в Рочестері і третя заключна конференція в днях 17—18 грудня в осідку ЦУКА-у Чікаґо. Доповідачами на цих конференціях, крім голови Ради, були: у Ню Йорку пп. д-р В. Нестерчук і інж. Р. Раковський, у Рочестері федеральний контролер І. Гнатів, у Чікаґо п-ні д-р Роксоляна Герасимів і мгр Богдан Плешкевич.

Під час цих конференцій проведено всебічну аналізу теперішнього стану наших кредитівок, продискутовано проблеми їхнього дальшого розвитку і висунено цілий ряд проєкцій на майбутнє. Зокрема важливою, бо заключною так в аналізі теперішнього стану, як і в висновках, що повинні стати нашими напрямними у найближчому майбутньому, була третя заключна конференція в Чікаґо, під час якої учасники мали нагоду вислухати добре обґрунтованих доповідей пп. д-ра Р. Герасимів і мґра Б. Плешкевича, які всебічно розглянули цілий ряд питань, пов'язаних з модерним веденням кооперативного діловодства та висунули ряд постулятів, від виконання яких залежатиме у великій мірі дальший ріст і майбутнє нашої кредитової кооперації. А цими постулятами-вимогами часу і обставин є: продумана уніфікація і координація кооперативного діловодства, при рівночасному приміненні компютерської системи.

Після основної дискусії, в якій приймали участь присутні делеґати: д-р В. Нестерчук (Ню Йорк), Ст. Чайківський (Гартфорд), В. Гупалівський (Детройт), П. Бреславець (Міннеаполіс), Дм. Вох (Джерсі Сиrécti), Т. Михаськів (Боффало), і О. Плешкевич, Р. Мицик, Дм. Григорчук і М. Семчишин з Чікаґо, учасники конференції прийшли до таких стверджень:

1. Розвиток і майбутнє українських кредитових кооператив усіх трьох катеґорій (малих, середніх і великих) залежатиме від відповідно продуманої їх реорганізації, та уніфікації їх діловодства, яке мусить бути достосоване до вимог нового кооперативного закону.

2. Українські кредитові кооперативи повинні змагати до уніфікації кредитової політики, а зокрема прийняти новий плян КЮН-и, щодо забезпечення вкладів і позичок, бо це становить для нас дуже важливий — перший етап до створення української кооперативної Ліґи.

3. Йдучи за вимогами модерного ведення фінансових підприємств, обмірковувати можливості і проблеми компютеризації нашого дотеперішнього діловодства.

4. Визнаючи українську кооперацію дуже важливим оранізуючим чинником себесвідомого українства поза кордонами Батьківщини, змагати до збільшення членства, зокрема з кіл молодого покоління і змагати до того, щоби кращі і фахово вишколені представники цього покоління активно включались до праці в системі української зорганізованої кооперації.

5. Для популяризації кооперативної ідеї і її широкого применения та використання у нашому особистому і громадському житті, відбути семінари та посилити контакт Централі зі своїми членами-кооперативами і цих же кооператив із своєю Централею.

Крім того учасники конференції прийшли до однодушного висновку, що українська кооперація, як єдина, етнічного типу, організація в системі 30-мільйонового членства американської кооперації, не може у своєму рості відставати чи рискувати своїм дальшим існуванням. Навпаки, вона мусить зробити всі можливі заходи, щоби не тільки втриматись на поверхні, але ще більше скріпити свій потенціял.

Переведення потрібних заходів у цій справі і постурове здійснювання цих невідхильних вимог, що виникають із вищеназваних Стверджень, буде можливе тільки в сконсолідованій дії під керівництвом Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА), яка старається якнайкраще вив'язуватись з покладених на неї обов'язків, і яка діє виключно в інтересах української національної спільноти.

За Президію Ради ЦУКА
Омелян Плешкевич — голова

За Екзекутиву ЦУКА Дм. Григорчук — голова

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЧЕСТЕР К. ЧАЇНСЬКИЙ, член УНС Відд. 220 Б-ва свв. Петра і Павла в Чікаґо, Ілл., помер 14 жовтня 1977 на 63-му р. життя. Нар. в 1914 р. в Чікаґо, Ілл.Залишив у смутку дружину Анну, дочок Катерину з мужем, Марію з мужем та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 18 жовтня 1977 р. на цвинтарі св. Николая в Роземонт, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ПАВЛИНА ҐУЛА, членка УНС Відд. 259 Б-ва Рождества Пресв. Богородиці в Чікаґо, Ілл., померла 11 грудня 1977 р. на 86 р. Нар. в 1891 р. в с. Дункевичах, Україна і стала чл. УНС в 1933 р. Залишила дітей Стефанію і Чарлі та дальшу родину. Похорон відбувся 13 грудня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Еверґрін Парк, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Юлія Ґуглік, секр.

НАТАЛІЯ ДУЖЕЙ, членка УНС Відд. 292 Б-ва св. І. Хрестителя в Детройті, Міч., померла 8 грудня 1977 на 54 р. життя. Нар. в 1923 р. в Детройті, Міч. і стала чл. УНС в 1941 р. Залишила у смутку дочку Стефанію, синів Михайла і Володимира та сестру Стефанію. Похорон відбувся 11 грудня 1977 р. на цвинтарі Святого Хреста в Детройті, Міч.
Вічна Їй Пам'ять!
Петро Федик, секр.

ІВАН ДУБАС, член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер 8 вересня 1977 р. на 77 р. життя. Нар. в Перемишлянському повіті, Україна і став чл. УНС в 1933 р. залишив у смутку сина Андрія з дружиною, внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія в Квінсі, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН МАЙСТРІВ, член УНС Відд. 147 Б-ва св. Михаїла в Аллентавні, Па., помер 8 червня 1977 на 66 р. життя. Нар. в 1911 р. в Аллентавні і став членом УНС в 1912 р. Залишив у смутку дружину Софію і сестри Павліну і Анну. Похорон відбувся 11 червня 1977 р. на українському православному цвинтарі Пресв. Марії в Вайтголл, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Гуцайлюк, секр.

ІВАН БАЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 473 Т-ва ім. Ю. Головінського в Монтреалі, Квебек, помер 23 вересня 1977 на 73 р. життя. Нар. в 1903 р. в с. Сарафинці, Україна і став чл. УНС в 1948 р. Залишив у смутку дружину Анну, сина Богдана і дочку Евгенію. Похорон відбувся 26 вересня 1977 р. на цвинтарі Cote des Neigas в Монтреалі, Квебек.
Вічна Йому Пам'ять!
Віра Баніт, секр.

ФЛОЙД ҐУВЕНС, член УНС Відд. 335 Т-ва ім. Т. Шевченка в Гарвей, Ілл., помер 4 вересня 1977 р. на 52 р. життя. Нар. в 1925 р. в Совт Голланд, Ілл. і став чл. УНС в 1953 р. Похорон відбувся 6 вересня 1977 р. на цвинтарі в Овкрідж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЕВГЕН ЛИСНЯК, член УНС Відд. 203 Т-ва Дніпро в Ню Йорку, Н. Й., помер 24 вересня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в 1898 р. в Стецеві, Україна і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дружину Юлію, синів Володимира і Романа з родинами. Похорон відбувся на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ІВАН КАРПІНСЬКИЙ, член УНС Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, Огайо, помер 19 жовтня 1977 р. на 56 р. життя. Нар.в 1921 р. в Клівленді, Огайо і став чл. УНС в 1948 р. Залишив у смутку дружину Ольгу Джанет, синів Івана В., Марка А., та дочку Савру і двох братів. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Шмаґло, секр.

МАРІЯ ГИЛАС, членка УНС Відд. 158 Т-ва ім. Б. Хмельницького в Бруклині, Н. Й., померла 23 жовтня 1977 р. на 58 р. життя. Нар. в 1919 р. в Бруклині, Н. Й. і стала чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку дочку Лісабет, сина Йосифа, двох внуків і двох братів. Похорон відбувся 26 жовтня 1977 р. на Лонґ Айленд Нешенел цвинтарі в Лонґ Айленд, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЮЛІЯ ЛІСЕЙ, членка УНС Відд. 59 Т-ва Українська Січ в Бріджпорті, Конн., померла 30 жовтня 1977 на 56 р. життя. Нар. в 1922 р. в Зах. Україна і стала чл. УНСоюзу в 1964 р. Залишила в смутку мужа М. Лісей, дві дочки, дува сини та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 2 листопада 1977 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Сливінський, секр.

ВАРВАРА К. ДЕ КОТЕЛЕВИЧ, членка УНС Відд. 45 Т-ва Любов в Філядельфії, Па., померла 26 жовтня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1921 р. і стала чл. УНС з 1974 р. Залишила у смутку дочку Алісу і сина Олександра. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ПЕТРО БРИК, член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрамк, Міч., помер 3 квітня 1977 р. на 58 р. життя. Нар. в 1918 р. в Детройті, Міч. і став чл. УНС в 1949 р. Залишив у смутку дітей Петра, Тому і Діяну та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Еліот в Детройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Татарський, секр.

МИХАЙЛО ДЕМКО, член УНС Відд. 309 Т-ва Укр. Клюб в Саґінав, Міч., помер 31-го жовтня 1977 на 83 р. життя. Нар. в 1894 р. в Гомстед, Па. і став чл. УНС в 1925 р. Залишив у смутку дружину Каролину, двох синів і три дочки. Похорон відбувся на цвинтарі Чапел Гілл Ґарденс в Саґінав, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО ШЕМАР, член УНС Відд. 383 Б-ва свв. Петра і Павла в Бріджпорт, Па., помер 23 жовтня 1977 р. на 60 р. життя. Нар. в 1917 р. в Бріджпорті, Па. і став чл. УНС в 1935 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочку, матір, братів і сестри. Похорон відбувся 26 жовтня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла Апер Меріон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Й. Хома, секр.

СТЕФАН БАГРІЙ, член УНС Відд. 114 Б-ва св. Володимира в Чікаґо, Ілл., помер 17 вересня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1892 р. в Дашаві, Україна і став членом УНС в 1915 р. Залишив у смутку братанича, сестрінку з дітьми та ближчу і дальшу родину в Україні і ЗСА. Похорон відбувся 20 вересня 1977 р. на цвинтарі Елмвуд в Рівер Ґров, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ЮЛІЯ БУЛАВКА, членка УНС Відд. 177 Сестрицтва Любов в Провіденс, Р. Ай., померла 17 жовтня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в 1890 р. і стала членкою УНС в 1931 р. Залишила в смутку сина Петра та внука. Похорон відбувся 20 жовтня 1977 р. на цвинтарі Овкланд в Кранстон, Р. Ай.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Лаба, секр.

ЛЕВ МОКРИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 347 в Міллвілл, Н. Дж., помер на 58 р. життя. Став членом УНС в 1940 р. Полишив у смутку дружину Маріянну і сина Григорія. Похорон відбувся на цвинтарі Пресв. Марії в Міллвілл, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Катерина Ґордон, секр.

СТЕФАН СОРОЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 182 Т-ва Українська Січ" в Кліфтоні, Н. Дж., помер 9 жовтня 1977 на 85-му р. життя. Нар. в 1893 р. с. Фроянівка, Україна і став чл. УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Олену, дочку, два сини і шість внуків. Похорон відбувся 12 жовтня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Г. Клименко, секр.

АННА ДОБАШ, членка УНС Відд. 120 Б-ва св. Николая в Аліквіппа, Па., померла 10 жовтня 1977 р. на 81 р. життя. Нар. в 1896 р. Борислав, Україна і стала чл. УНС в 1933 р. Залишила у смутку сина Чарлі. Похорон відбувся 12 жовтня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Аліквіппа, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЕЛІЗАБЕТ Т. БИРНС, членка УНС Відд. 294 в Равей, Н. Дж., померла 7 вересня 1977 р. на 58 р. життя. Нар. в 1919 р. в Кінгстоні, Н. Й. і стала чл. УНС в 1967 р. Залишила у смутку мужа Томаса, дочку Памелу і двох внуків. Похорон відбувся 12 вересня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Кінгстоні, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Ольга Татаринів, секр.

ВАСИЛЬ НИКОЛА ДУНЬКА, член УНС Відд. 20 Т-во „Згода" в Гамтрамк, Міч., помер 2 вересня 1977 р. на 32 р. життя. Нар. в 1945 р. Німеччина і став чл. УНС в 1971 р. Залишив у смутку маму Ксенію, тата Евстахія, сестру Стефу, сестрінка Роберта і родину в Україні. Похорон відбувся 6 вересня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

МИХАЙЛО РАТУШНИЙ, член УНС Відд. 361 Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н. Й., помер 6 вересня 1977 р. на 75 р. життя. Нар. в 1902 р. в Воронявки, пов. Золочів, Україна і став чл. УНС в 1942 р. Залишив у смутку дочок Стефанію і Ольгу, внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 22 вересня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Садле Брук, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Пригода, секр.

ЮЛІЯ КРАВЧУК, членка УНС Відд. 130 Б-ва св. Володимира в Ню Йорку, Н. Й., померла 12 вересня 1977 на 67 р. життя. Нар. в 1910 р. в Тернополі, Україна і стала чл. УНС в 1938 р. Залишила у смутку сина Миколу і вісім внуків. Похорон відбувся 16 вересня 1977 р. на цвинтарі Голі Ровд в Вестбурі, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Ю. Юрків, секр.

ПЕТРО ОСТАФІЙЧУК, член УНС Відд. 448 в Монтреалі, Квебек, Канада, помер 8 серпня на 85 р. життя. Нар. в 1892 р.в Україні і став чл. УНС в 1947 р. Залишив у смутку синів Михайла та Павла і дальшу родину. Похорон відбувся 11 серпня 1977 р. на цвинтарі Cote Des Neiges в Ст. Губерт.
Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

СТЕФАНІЯ К. РИҐЕЛЬ, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 23 вересня 1977 р. на 61-му р. життя. Нар. в 1916 р. в Ню Йорку, Н. Й. і стала чл. УНС в 1945 р. Полишила у смутку мужа Антона. Похорон відбувся на цвинтарі Фішкілл Рурал в Фішкілл, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ят!
Д-р В. Палідвор, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!